

<Készen állsz?>, suttogta egy hang.

Berenice kinyitotta a szemét. A reggeli napfény kissé visszatükröződött a tengerről, az ő látása lassan kitisztult, a városfalak, a bástyák és a parti ütegek alakja pedig fokozatosan öltött alakot a csillogó fényben. Berenice olyan elmélyülten meditált, hogy beletelt pár pillanatba, mire képes volt visszaemlékezni mindenre – *Ó-Tevannéban vagyok? Vagy máshol?* –, ám aztán visszanyerte uralmát az érzékei felett, és meglátta.

Grattiar: apró erőd enklávé, amely a Durazzo-tengerbe nyúló sziklanyelven egyensúlyozott, tele óceánszürke falakkal, felhőfehér tornyokkal és levegőben keringő sirályokkal. Nem igazán városnak számított, inkább a civilizáció maradványaként, amely úgy kapaszkodik az oromzatba, az otthonokba és a kunyhókba, akár a hajótörzsön növekvő kacslábú rákok. Figyelte, amint a kis, világos és fénylő vitorlás halászcsonakok lassan odahúzódnak a mólókhoz. Halványan denevérszárnyakra emlékeztették, amelyeken megcsillannak a hajnal első sugarai.

– A pokolba – sóhajtott Berenice –, ez már majdnem szép látvány.

<Majdnem.> Claudia lépett párat, és odaállt mellé az erkélyen. Szeme keményen és élesen csillant sötét fémből készült sisakja alatt. A hangja Berenice gondolatainak mélyéről szólt csendesen, de tisztán. <Hová sülyedtünk, hogy egy ilyen kis porfészket is szépnek találunk...>

<Igen>, felelte Berenice. <Mégis rajtunk múlik a megmentése.>

Claudia egy fadarabbal piszkálta a fogát.

<Vagy legalábbis az itteni embereké.> Félrepöccintette a fogpiszkálót. <Akkor... készen állsz?>

<Nem tudom. Talán. Hogy festek?>

<Mint egy kis komor, harcos királynő>, vigyorgott Claudia. <Talán kissé túl komor is. Ne feledd, ez egy Morsini-erőd. Lehet, hogy a kormányzóknak nem jön majd be, ha ijesztő külsejű nővel kerül szembe.>

<Komor beszélgetés lesz. De majd ügyelek rá, hogy sokat mosolyogjak és hajlongjak>, tette hozzá maró gúnnyal a fiatal nő.

Megigazította a mellvértjét, ellenőrizte, mennyire rugalmas és hajlékony a vállvértje, aztán kissé megmozgatta a nyakánál bőringét, hogy kiengedje a pára egy részét. A páncél közel sem nézett ki úgy, akár egy lorica, mivel csak a létfontosságú részeket fedte, míg az ízületek szabadon mozoghattak, ám a grattiarai napsütésben így is pokoli forró volt.

<Ennek elégnek kell lennie>, jelentette ki végül Berenice. A hátára lendítette az espringalját, aztán ellenőrizte, hogy a szkriptelt rapírja még mindig a helyén lóg-e az oldalán. <Az espringalok rendesen be vannak állítva?>

<Látótávolságba kell érniünk>, felelte Claudia. Egy kis lemezre mutatott a jobb vállvértjén, majd ugyanazt megmutatta Berenice páncélján is. <De jönnek majd, amikor hívjuk őket.>

<Helyes.>

<Még mindig úgy gondolod, hogy okosabb fegyverrel beállítani erre a beszélgetésre? Végső soron lefegyvereznek majd minket, mielőtt beengednek a kormányzóhoz, nem?>

<Ó, szinte biztosan>, helyeselt Berenice. <De ha erre kérnek, az pompás lehetőséget teremt, hogy megmutassuk, mennyi fegyvert hoztunk.>

<Jaj, de cinikus vagy!> Claudia ismét rámosolygott. <Tetszik.>

Változott a szél, és rothadás büze facsarta Berenice orrát – kétségkívül a város erődítményein kívüli menekülttábor felől érkezett. A fiatal nő elővette a látcsövét, és végigpásztázta az északnyugati dombokon húzódó táborokat.

Kegyetlen és félreérthetetlen kontrasztként szolgáltak: Grattia város a többé-kevésbé makulátlan maradt, szkriptelt parti útegei természetesen sorakoztak a tenger mellett, a legbelső erődítmények tornyai pedig még mindig magasak és elegánsak voltak. Ám csupán néhány méterre tőlük a mezőket szakadt sátrak, hevenyészve összerakott menedékek pettyez-

ték, amelyek a poshadt vízzel együtt mementóként emlékeztettek arra, hogy az aprócska erődvároson kívül megváltozott a világ.

<Mozgást látok, capo>, suttogta Claudia.

Berenice odafordult, hogy megnézze. Férfiak kis csoportja lépdelt lefelé a központi erőd kapuitól induló lépcsősoron, a kék és piros árnyalataiban pompázó ruhákban. Berenice a fenti öregtornyot tanulmányozta, melynek tetejét espringalok és rikoltóütegek díszítették – szkriptelt modellek, amelyek legalább négy éve kimentek a divatból. A falakat persze egyáltalán nem is szkriptelték meg, ezeket csupán téglá, malter és több évtizednyi foltoztatás alkotta: sem pecséteket, sem sorokat, sem argumentumokat nem illesztettek beléjük, hogy természetfeletti ellenállásra és erőre bírják őket.

– Miután ideér – motyogta fennhangon –, olyan könnyeden áthasítja majd ezt a helyet, mint forró kés az angolnásírt.

<Pontosan>, bólintott Claudia. Kilesett a menekülttáborra. <És azok az emberek mind meghalnak, vagy valami még rosszabb történik velük.>

<Mit is mondtál, mennyi időnk van hátra?>

<A legutóbbi becslés szerint két hét. Át kell haladnia az északi Balfin, ami remélhetőleg le fogja lassítani. Legalább egy hetünk lesz, mielőtt ennek a helynek a kapuján kopogtatna, capo.>

Berenice eltűnődött, vajon mennyire lehet pontos ez a becslés. Ha hatalmas serege lenne, és arra használná, hogy kiirtson mindent, ami az útjába kerül, akkor vajon milyen úton, milyen folyók mentén, és milyen gyorsan haladna?

Mennyire belefáradtam már ezekbe a rémséges kérdésekbe! – gondolta.

<Még mindig nem válaszoltál nekem, Ber>, nógatta szelíden Claudia. <Készen állsz?>

<Lassan>, felelte a fiatal nő. Odasétált, ahol a csapata másik két tagja a lépcső előtti keskeny padon üldögélt. Diela, kettejük közül a fiatalabb és kisebb termetű, azonnal felpattant, és olyan gyorsan vágta vigyázzba magát, hogy a sisakja megrezzent a fején. Vittorio lomhán egyenesedett fel, és somolyogva húzta ki mellette magas, sovány alakját. Nehéz lábát tartott a karjában, amely szélességre és magasságra is egyméteres lehetett, egyszerű fából készült, zsanéros tetejét pedig lezárták.

– Minden rendben? – kérdezte Berenice.

<Készen állok lerakni ezt az izét és eltűnni a napról, capo>, suttogta elméje hátsó szegletében Vittorio. A szemébe nézett, mosolya pedig szélesebbre húzódott. <Biztos, hogy beengednek majd az öregtoronyba ezzel?>

– Biztos – válaszolta Berenice. – Egyikőtök se felejtse el, hogy ez csupán diplomáciai művelet. Tartsátok nyitva a szemeteket, legyen elérhető közelségben a felszereléseitek, és ha ellenünk fordulnak, ne feledkezzetek meg a kiképzésetekről.

<Ha sor kerülne rá, könnyebb lesz megküzdeni egy rakás kereskedőházi huligánnal, mint amihez egyébként szoktunk>, mondta most már vigyorogva Vittorio.

Diela csodálkozva állt mellette, és Berenice érezte, hogy lassan szorongás kúszik a lány gondolataiba.

<Erre valószínűleg nem lesz szükség>, mondta Berenice a lánynak. <Ismétlem, ez diplomáciai küldetés. De még ha nem is volt részed harcban, Diela, te is tudod mindazt, amit mi, és láttad, amit mi láttunk. Kétségem sincs afelől, hogy sikerrel fogsz járni.>

Diela idegesen bólintott.

<Igen, capo.>

<Itt az idő>, szólalt meg Claudia.

Berenice felnézett. Az erőd emberei most már a közelben jártak. Felvette a sisakját, eligazgatta, hogy megfelelően kilásson a rostélyán, és szorosra húzta. Már nyolc éve háborúsom, gondolta, és még mindig nem értem el, hogy ez az istenverte hacuka tökéletesen illeszkedjen.

Csak állt ott, magasan és magabiztosan sötét pánclájában, és figyelte, ahogy a Morsinik emberei leereszkednek a lépcsősoron. Egykor az efféle férfiak megrémítették vagy legalább aggasztották volna Berenicét, de azok a napok már rég elmúltak: túlságosan sok csatát vívott, túl sok halált és iszonyatot látott, hogy a kereskedőházak emberei kísértsek a gondolatait.

Készen állok, gondolta. Készen állok rá!

Mégis megvillant benne a bizonytalanság szikrája, furcsa hiányérzete támadt, mintha megfedkezett volna valami létfontosságúról. Kivette

a látcsövét a zsebéből, és ismét belelesett, habár ezúttal a távoli, messze délen húzódó tengert szemlélte.

Először csak a vizet látta, de aztán kiszúrta – apró pötty a távolban, épp a horizonton.

Sancia és Klef, gondolta. Távolságot tartanak. De ott vannak. Sancia ott van.

Léptekre lett figyelmes, és gyorsan eltette a látcsövét.

Istenem, szerelmem. Bárcsak itt lennél velem ma!

A lépcső felől pedáns és magabiztos hangon így szólt valaki:

– A kormányzó most fogadja önt, Grimaldi tábornok.

– Köszönöm – felelte Berenice. – Kérem, mutassa az utat!

A várakozásaiknak megfelelően meg kellett válniuk a fegyvereiktől, mielőtt beléphettek volna az öregtoronyba, amit tiltakozás nélkül meg is tettek. Berenice figyelte, ahogy a Morsini-őrszemek elveszik a fegyvereiket, és beleteszik őket egy nagy faládába a kapu mellett, majd szorosán lezárják. Mielőtt még feltehetette volna a kérdést, Claudia odasúgta:

<Nem lesz gond.>

<Helyes>, felelte Berenice.

– És az? – mutatott az egyik őrszem a Vittorio karjában tartott ládára.

– Ajándék a kormányzónak – magyarázta Berenice.

– Előbb meg kell néznem – jelentette ki a férfi –, és én fogom bevinni.

Berenice biccentett Vittoriónak, aki a földre tette a ládát, és felnyitotta a fedelét.

Az őrszem belepillantott, majd elővigyázatos hitetlenkedéssel felnézett.

– Ez biztosan a megfelelő láda?

– Igen – felelte Berenice.

A férfi felsóhajtott, becsukta a ládát, majd egy mordulás kíséretében felemelte.

– Ha maguk mondják – motyogta.

Beengedték őket, a szkriptelt ajtó pedig visszaereszkedett a helyére, ahogy továbbmentek. Berenice a Morsini-ház számos létesítményében

járt már, és valamelyest ismerősnek találta az öregtornyot: a keskeny, kanyargó járatokat, a festett üvegből készült falakat, továbbá a mindig jelen lévő öröket, zsoldosokat és megbízottakat, akik számtalan színben és páncélfajtában pompáztak, habár a legtöbbjük páncélja ilyen-olyan tekintetben elhanyagoltnak tűnt.

A négyfős társaságot végül a fő tárgyalóba vezették. Fénykorában pompás helyiség lehetett, de szinte minden bútort eltávolítottak belőle, hogy helyet adjanak egy térképekkel borított, hatalmas, elegáns asztalnak. Az őrszemek intettek, Berenice pedig odasétált elé. Első pillantásra felismerte a térképeket: a daulo és gótiai nemzeteket ábrázolták, nem messze, északra. Az ottani területeken hatalmas, élénkvörös folt szivárgott keresztül, amitől mintha az egész észak vérzett volna.

Berenice rájuk ismert, mert ő maga is ilyen térképeket bámult egész álló nap. Ám a színek és a jelölések alapján ezek kifejezetten idejémtúlt ábrázolások lehettek – ugyanúgy, mint a város védelme is.

Azt hiszik, hogy sietnek, gondolta. De sejtelmük sincs.

Tanulmányozta a helyiséget. A végében zsoldosok, hivatalnokok és szkriptorok sora ült, várták, hogy szólítsák őket. Csak futólag pillantottak Berenicére, mielőtt pillantásukat egy férfi felé fordították, aki odasétált, és az asztal szemközti végében állt meg. Jól öltözöttnek és rendezettnek látszott, oldalán pedig díszes, szkriptelt papír lógott, ám az arca sápadt volt és nyüzött, a szeme beesett a kimerültségtől, a szakállába pedig ősz szálak vegyültek. Habár Berenicét tájékoztatták, hogy Malti kormányzó alig egy évtizeddel idősebb nála, az előtte álló személy sokkal öregebbnek látszott.

Talán, gondolta a nő, ez nagyon rövid beszélgetés lesz, gyorsan és sok életet menthetünk meg.

A vöröset és kéket viselő férfiak bejelentették a vendégeket:

– Grimaldi tábornok és Giva szabadállamának küldöttsége, kegyelmes urunk.

Berenice levette a sisakját, és meghajolt.

– Köszönöm, hogy fogadott minket, kegyelmes uram – mondta. Claudia, Vittorio és Diela is meghajolt, habár ők magukon hagyták a sisakot.

A férfi végül így szól:

– Tehát ők volnának Giva rejtélyes harcosai.

A kijelentés csak lógott az áporodott levegőben.

– Mi vagyunk azok, kegyelmes uram – válaszolta egy idő után Berenice.

– Már majdnem azt hittem, a givaiak csak a tündérmesék teremtményei, mint a kísértetek – vetette oda Malti. A szavait feszesen és könyörtelenül ejtette ki; úgy pendültek, akár az íj idege. – Vagy talán az égi tündérek, akikről a nagyapám azt mesélte, hogy magának a mennynek a kapuját őrzik.

<Mivel ömlik a víz a seggemről>, suttogta Claudia, <kurvára nem érzem magam mitikusnak.>

Berenice megpróbálkozott egy méltóságteljes mosollyal.

– Bárcsak azok lennénk! Ám hús-vér emberek vagyunk, és inkább beszélünk önnel itt, a földi világban, mintsem a mennyben.

Malti kormányzó viszonzta a mosolyt, bár sokkal hűvösebben.

– Hogyne. És az itteni helyzetemről kívánnak beszélni.

– Igen, kegyelmes uram. A kapuinál gyülekező menekültekről.

– Az engedélyemet szeretnék, hogy elvihessék őket.

– Ha lehetséges, kegyelmes uram. A szállításról tudnánk gondoskodni. Csupán az életek megmentése vezet minket. Úgy gondolom, mindenkinek előnyére válna ez a megoldás. Nehéz lehet fenntartani a haderejét, ha ennyi hontalan polgár állja az útját.

– Hontalan polgár... – ismételte Malti. – Micsoda kifejezés! – Leroskadt egy székbe, aztán figyelte, ahogy egy őrszem leteszi Vittorio ládáját az asztalra, meghajol, majd távozik. – És azért, hogy meggyőzzenek erről... ajándékokat hoztak nekem.

– Így van – bólintott Berenice. – Többé-kevésbé.

Malti pillantása elidőzött a ládán. Nem kelt fel, hogy kinyissa. Nem is beszélt. Csak rámeredt, mintha elmélázott volna.

<Nem tudom eldönteni>, suttogta Claudia. <Jól megy a dolog? Mert nem úgy érzem.>

<Csendet!>, förmedt rá Berenice.

– Tudja – szólalt meg hirtelen derűvel Malti –, még mindig nem szoktam hozzá, hogy delegációkat fogadjak. Nagyköveteket. Küldötteket. Meg hasonlókat. Grattiarát végső soron nem erre teremtették. – Elcsigázottan

a drapp téglafalakra mutatott. – Ez egy erődítmény, innen őrizzük a parti átjárót. Régebben nem jártak nagyhatalmak erődítményekbe, hogy államférfiakkal tárgyaljanak. Inkább egyenesen az államhoz fordultak.

– Ez igaz, kegyelmes uram – felelte Berenice. – De a világ azóta sokat változott.

– Változott? – A férfi arcán fagyosan gúnyos vigyor suhant át. – Vagy véget ért?

A teremben mindenki Berenicére nézett.

<Basszus>, morogta Claudia. <Ez aztán a sötét fordulat.>

– Itt nem ért véget – jelentette ki higgadtan Berenice.

– Még nem. De mindenhol máshol... – A férfi arcáról leolvadt a vigyor. – Nyolc évvel ezelőtt csupán helyőrségként szolgáltunk egy másik háborúban. Aztán hirtelen egyre kevesebb és kevesebb hely létezett, ahová a küldöttek mehettek, úgyhogy eljöttek ide. És most már szinte nincsenek is nemzetek, akik ideküldhetnének valakit. – Előrehajolt. – Mégis, más delegációk távozása után általában tudtam, hová kell fordulnom, hogy újra beszélhessek velük. Ismerném egy város, egy sziget, egy falu vagy valami más nevét. De ami Giva nemzetét illeti... Igazán senki sem tudja, valójában *hol* van, ugye?

Berenice ismét érezte, hogy minden szem őrá szegeződik.

– Giva a Givai-szigeteken található – felelte még mindig higgadt és udvarias hangon.

– Ó, azt tudom! Nekem is ezt mondták. Ám azt is, hogy valahányszor elhajózik oda valaki, a szigeteket lakatlanul találják, köd borítja őket, és minél beljebb hatolnak, annál sűrűbb a köd, míg végül fel kell adniuk. – Hűvösen elvigyorodott. – *Biztos*, hogy nem önök őrzik a mennyek kapuját, Grimaldi tábornok?

<A fenébe>, suttogta Vittorio. <Nem ostoba.>

<Nem>, értett egyet Berenice. <Nem az.>

– Bizonyosan ön is elismeri, mennyire fontos a megszokottól eltérő védelem, kegyelmes uram – mondta fennhangon. A térkép felé biccenett. – Azok után, ami a daulo nemzetekkel, a gótiai országokkal és az azokon túli vidékekkel történt.

Malti fagyosan nézett a nőre.

– Akkor tehát maguk... *képesek* ködfalat előidézni?

– Nekünk is megvannak a szkriptelt eszközeink – felelte hideg félmosollyal Berenice –, ahogy önnek is.

A férfi elfordult, és kis ideig gondolkodott. Majd ezt kérdezte:

– Árulja el nekem, Grimaldi tábornok, bő hat hónappal ezelőtt Giva tényleg megsemmisítette az ellenség létesítményeit a Piscio-öbölben?

Berenice érezte, hogy Vittorio és Claudia meglepődése kivirágzik az elméje hátsó sarkában.

<Heh>, suttogetta a nő. <Nem gondoltam, hogy annak a híre ilyen messzire eljutott.>

– Nos... tényleg így történt, kegyelmes uram – válaszolta Berenice. Mostanra azonban már nem egészen tudta, merre halad a beszélgetés.

– És Varia kikötőjében? – tudakolta Malti. – Úgy hallottam, az ellenség igazi erődítményt hozott ott létre, mégis, miután önök, givaiak odalátogattak, teljesen összeomlott. Igaz ez? – Berenice pillanatnyi tévovázás után bólintott. – Hogyan? – folytatta a faggatózást a férfi.

A nő elgondolkodott.

– Óvatosan, kegyelmes uram – felelte.

Malti egyetlen másodpercre elmosolyodott, aztán elrévedt a tekintete. Amikor újfent megszólalt, a hangja ijesztően csendesen szólt.

– Ez nagyon érdekes, mivel csupán egyetlen olyan hatalomról tudok, amely valaha is efféle sikerrel járt az ellenséggel szemben. Ezért aztán kénytelen vagyok eltűnődni azon, vajon lehet-e a kettő között bármilyen kapcsolat.

Berenice pillantása ismét az asztalon fekvő térképekre siklott – kifejezetten arra a kis, fekete foltra a hatalmas vörösségtől nyugatra lévő völgyek között. Élősködőre emlékeztette, amely a haszonállatok testében rejtőzik, és bár aprócskának számított a keleti, tengernyi vörösséghez képest, tudta, hogy a fekete folt több száz kilométer széles. Malti tanácsadói szürke satírozással emelték ki a fekete folt körüli területet, azt az elátkozott, romos, kietlen vidéket, amelyet a leírhatatlan háborúzással töltött évek tettek pusztasággá.

Berenice egyenesen a kormányzó szemébe nézett:

– Giva egymagában áll. Nincsenek hivatalos szövetségeseink, kegyelmes uram. Főképp nem az, akire ön céloz.

– De a hasonlóságok tagadhatatlanok. A titokzatosság, a képességek. Miképp tudna meggyőzni arról, hogy nincs közük az ördöghöz, amely a Fekete Királyságokban szunnyad?

Továbbra is minden tekintet Berenicére szegeződött. A nő hallotta, ahogy Vittorio némán számolja a helyiségben lévő fegyvereket.

– Nos? – sürgette Malti.

Kép villant Berenice elméjébe – egy fekete álarc, amely megcsillan az árnyak között, míg az éjszakát megtöltötték a sikolyok –, és az emlékek egy hang is érkezett, embertelenül mély és morajló: *Olyan helyeken jártam, ahol élő ember még soha. Megpillantottam az infrastruktúrát, amely lehetővé teszi a valóságot.*

<Ber?>, suttogta Claudia.

Berenice szípigott, és megköszöri a torkát.

– Tevannéban jártam azon a Partszakadás-éjen, kegyelmes uram. Láttam, mit művelt. Emlékszem rá. Képtelen vagyok elfelejteni. Úgy-hogy egészen őszintén állíthatom, hogy inkább meghalnék, mintsem hogy annak a teremtménynek a szövetségese legyek.

Malti bólintott, tekintete egy pillanatra elrévedt. Habár a fiatal nő nem tudta megállapítani, vajon hitt-e neki, a kormányzó látszólag ki-elégítőnek találta a választ. Pillantását ismét Berenicére emelte.

– Nem érdekel, mi van a dobozában – jelentette ki.

A fiatal nő meghökkent.

– Kegyelmes uram, én...

– Nem érdekel sem az arany, sem a kincs. Végső soron nincsenek már olyan szabad helyek, ahol elkölthetném őket. És nem érdekelnek azok az eszközök és találmányok sem, amelyeket nekem kínálnának. Vannak szótáraink, amelyek a szerelékeinket és a védelmünket működtetik. Nincs szükségünk definíciós lemezekre sem, vagy argumentumokra, amelyeket betáplálhatnánk a szótárakba, hogy segítsenek emlékeztetni őket arra, miként győzzék meg a szerszámainkat arról, hogy a kívánságaink szerint működjenek.

Elhallgatott, és az arcára kiült indulatot valamiféle mély kimerültség váltotta fel. Berenice úgy érezte, kimondatlan kérdés lóg a levegőben, és úgy döntött, végül felteszi.

– Akkor mi az, ami érdekli, kegyelmes uram? Giva hogyan segíthet önnek?

Malti arca megdermedt, szeme a térképek fölött cikázott.

– Segítsenek nekem... – kezdte halkán. – Hmm. Ha Giva képes ártani az ellenségnek, akkor bizonyára valamiképp megértik őt. Legalábbis jobban, mint az itteni szkriptorok, akik egyáltalán nem értik. – Megvetően a terem hátuljában ülő férfiak felé intett, akik rájuk meredtek.

– Tudunk róla ezt-azt, igen – felelte Berenice.

A kormányzó ismét őt tanulmányozta.

– Lenne egy... problémám – mondta. – Olyasmi, amit igazán senki sem tud megmagyarázni. Olyasmi, amivel az ellenség sújtott minket. Valami, ami olyan komoly, hogy bár rendkívüli titok, hajlandó vagyok még pár, magukhoz hasonló idegennel is beszélni róla.

Berenice megértette, mit kér.

– Jól tudunk titkot tartani, kegyelmes uram.

– Remélem is – felelte halkán a férfi. – Ha a segítségemre lennének ebben az... akadályban, akkor szabad átjárást biztosítanék Givának az erőd körüli tengeren. – Felsóhajtott, felállt, majd a terem végében lévő zárt ajtó felé intett. – Nem tudom elmagyarázni, mivel nem értem. De megmutatom, ha megnéznék.

Berenice tűnődve szemlélte az ajtót. Ez meglepte. Több hetvenkedésre és megvesztegetésre számított, és még annál is több fenyegetőzésre.

<Ööö..., *capo*>, szólalt meg Diela. <Ezzel számolt?>

<Egyáltalán *nem*>, felelte Berenice. Malti rettentően sovány és kimerült arcára nézett. <De szerintem *nem hazudik*.>

<Már ha valóban *segítünk neki*>, tette hozzá Claudia.

<Kockáztattunk azzal, hogy *idejöttünk*. Nem *tehetünk mást*, tovább kell kockáztatnunk.>

Biccentett Maltinak.

– Követjük.

A kormányzó átvezette őket a kis ajtón, az öregtorony belsejének egyre bonyolultabb járatrendszerébe. Berenice képtelen volt megfigyelni, merre tartanak – ő és a csapata a kormányzó kíséretét követte, legalább tizenkét férfit, mögöttük pedig még legalább ugyanannyi érkezett. A fiatal nő csupán az előtte haladók vállának mozgását látta.

Aztán végre megálltak, és a kíséret utat nyitott előttük, hogy Berenice és a csapata előremehessen. Malti ott várt rájuk egy zárt faajtó előtt, arca még a korábbinál is kimerültebbnek tetszett.

– Legyenek csendben – kérte. – És viselkedjenek udvariasan. – Berenice bólintott. – Titokban kell tartaniuk mindent, amit odabent látnak. Megértették?

– Természetesen.

A férfi még jó ideig fürkészte a vendégét; láthatólag tépelődött. Végül kinyitotta az ajtót, és bevezette Berenicét.

Nagy, de dísztelen hálósobába érkeztek: piros-kék szőnyeg, elegáns ruhásszekrény, a sarokban baldachinos ágy. Mellette egyszerű ruházatú nő ült, ölében egy tál kásával és egy kanállal.

Az ágyban húsz év körüli, csontsovány fiatalember feküdt. Tompán, üveges tekintettel meredt a téglamennyezetre. A szája köré kása kenődött. A sarokban egy halom ágynemű ürüléktől bűzlött.

Malti elindult felé, a nő pedig felállt, meghajolt, és utat engedett neki. A kormányzó az ágy mellé állt.

– Ő a fiam, Julio – szólalt meg halk, megtört hangon.

Berenice odalépett mellé. A fiatalember nem reagált. Nem is pislogott. Lélegzetének halk, hörgő sípolása betöltötte a csendes szobát.

– Corfa csatájában szolgált – folytatta a kormányzó. – Az utolsó nagy csatában, amit a Morsini-ház vívott az ellenséggel. A páncélját viselte, és a kezében a fegyverével készen állt, de aztán valami eltálatta, amitől megőrült. És... – Malti nagyot nyelt, megremegett a hangja. – Megölte a fivérét. Az öccsét. Meg még sok másik társát. Amikor pedig az emberei

lefogták és elrángatták, akkor... elhagyta az erő. Ilyenné vált. Lélegzik, alig eszik, de...

Berenice figyelte a fiatalember homorú mellkasának gyenge emelkedését és süllyedését.

<A francba!>, mondta lassan Claudia. <Ez az, amire gondolkodok?>

<Igen>, felelte Berenice.

Vittorio riadtan ránézett.

<És visszahozták ide? Beengedték? Nem tudják, hogy még most is mi láthat ki a szemén keresztül?>

<Csapdába sétáltunk, capo?>, tudakolta Diela. <Azt... azt akarta, hogy idejöjünk?>

Berenice hallgatott.

A kormányzó feléje fordult.

– Tudja, hogy mi tette ezt vele? – faggatta. – Maguk, givaiak helyre tudnák hozni azt az álnokságot, amit az ellenség művelt a fiammal?

A nő a fiatalembert tanulmányozta – bőrét, melyet majdnem átdöfött a járomcsontja, a karja vékonyságát, kicsi, tompa fényű szemét.

Berenice kinyújtotta a kezét, megérintette a fiatalember verejtékes, koszos arcát, és maga felé fordította, felfedve a feje jobb oldalát.

Ott, a jobb füle fölött meg is találta azt, amire számított: egy apró, nedvedző vágást, amely kissé megduzzadt a gyulladásból – ugyanakkor úgy tűnt, fém csillan a vágás alatt, mintha valamit az ifjú húsába temettek volna.

Berenice aztán a fiú szemébe nézett, eltűnődve, vajon ki vagy mi néz vissza rá, és mit látott eddig.

<Változtassátok meg a becsléseiteket>, adta ki az utasítást. <Tudja, hogy itt vagyunk. Feltételeztétek, hogy alig két napunk maradt.>

Maltihoz fordult.

– Ne itt egyeztessünk. Ne ott, ahol ez hallhatja.

– Ez? – hördült fel sértetten a férfi. – A fiamra céloz?

– Nem. Hanem arra, ami most a fiát irányítja. Arra, ami valószínűleg felhasználja, hogy lássa, hogyan szedheti darabokra a maga erődjét.

A tárgyalóterem asztalánál ültek: a négy givai, Malti kormányzó és maroknyi bizalmas hadnagya. Berenice az előttük fekvő térképeket fürkészte, a sok kis várost és hűbéri birtokot, amelyek nevét elnyelte a vörösség. Leginkább a déli karmazsin sávot nézte meg magának a félsziget fejénél, amely készen állt, hogy leáradjon oda, ahol Grattiaira kapaszkodott a félsziget csúcsánál a partvonalba. Az erődítmény és a vörösség közötti rés most már nagyon, de nagyon kicsinek tűnt.

És az a sok ember, aki a kettő között ragadt, gondolta Berenice. *Annak a rengeteg szenvedésnek a túlélői...*

– Tudja, mi az a párosítás?

Malti kormányzó felnézett rá.

– P-párosítás? – kérdezte szórakozottan. Úgy nézett körbe a térkép-teremben, mintha szkriptort keresne, akitől tanácsot kérhet, de láthatólag megfélemedezett arról, hogy kiürítette a helyiséget. – Azt hiszem. Szkriptelési módszer, főképp kommunikációra való, igaz?

– Igen – válaszolta Berenice. – Szkriptelt megoldás, amellyel érvényesíthetjük azt az állítást, miszerint egy bizonyos dolog ugyanaz, mint egy másik. Két üveglapra ráírjuk a megfelelő pecsétet, azok párosulnak, és amikor az egyik üveget megkocogtatjuk egy kalapáccsal, mindkettő eltörik. Ha párosítunk két fémdarabot, és felforrósítjuk az egyiket, akkor a másik is forró lesz. – Előrehajolt a térképek fölött. – Az ellenség, amellyel harcol, amellyel *mind* harcolunk, a párosítás magasabb szintű formáját alkalmazza a háborúhoz. Így sikerült ekkora területet elfoglalnia alig nyolc év alatt.

Megérintette a legnagyobb térképet, ami a Durazzo-tengert és a környező földeket ábrázolta, valamint a vörös foltot, amely szinte minden északi területre kiterjedt.

– Az ellenség ezt mind párosítás segítségével foglalta el? – kérdezte kétkedve a kormányzó.

– Pontosan. Mert tudja, hogyan párosítson valami nagyon szokatlan dolgot. – Berenice a férfit nézett. – Az elmét.

Malti rámeredt. A zsoldosvezérére pillantott, aki zavarodottan vállalt vont.

– Elméket párosít? Ez meg mit jelent? – faggatta a vendégét.

Berenice felállt, és odasétált a ládához, amely még mindig az asztalon várakozott.

– Megmutathatom végre az ajándékunkat?

Malti bizalmatlanul a ládára pillantott, aztán bólintott. Berenice kinyitotta, megfordította, és kiborította a tartalmát a földre.

Egy szkriptelt szerelék hullott a padlóra. Különös kis készüléknek tűnt, fából és acélból készült, nehézkes, rögtönzött stílusban, belső lemezei pedig fedetlenül maradtak, mintha a tervezőt nem érdekelte volna a külcsín. Ám bárki, aki kicsit is ért a szkriptelt szerelésekhez, tudja, hogy ez két, közönséges készülék ügyetlen párosítása: egy espringalé és egy lámpásé.

– Egy... lebegő lámpás? – találgatta egy hadnagy.

– Igen. Olyan, amely nagyon furcsa löszert használ – magyarázta Berenice. – Nem számszerű vesszőjét, hanem szkriptelt lemezt. Aprót. A fiát szinte biztosan ilyen lemezzel lőtték meg. – Megkocogtatta a jobb halántékát. – Belemélyedt a fejébe, aztán párosult az elméje. Az *ellenséggel*. Két dolog, amely hasonlóvá vált. Az ellenség megszkriptelte a testét, a lényét, és a gondolatai az ő gondolataivá váltak. Láttá, amit mi láttunk, az ő elméje lett Julio elméje. Megmondta neki, mit tegyen, ő pedig megtette, mert már nem ő rendelkezett az akarata felett. – Visszaült a helyére. – És önkön visszahozták a városukba. Ahol az ellenség mindent látott a szemén keresztül, mindent hallott a fülén keresztül, és várta a lehetőséget a támadásra.

A kormányzó arca hamuszürkére sápadt.

– Az lehetetlen. Ön... a gyermekemről beszél!

– És tudja, hogy mit művelt Corfánál – vette át a szót Claudia. – Olyasmit, amit amúgy sosem tenne, igaz? Olyasmit, amit ön örülségnek gondolna.

– De arra kér, hogy higgyem el a hihetetlen – ellenkezett Malti. – A szkriptelés a... a tárgyakról szól. – Megkocogtatta a mellette álló asztalt. – Nyílvesszőkről. Kardokról. Hajókról. Az elme megszkriptelése... Hiszen az örülség!

Claudia Berenice szemébe nézett.

<Most mondd el neki, hogy mindannyiunk testében van hasonló kis lemezke? Olyan, amelynek segítségével megosztjuk egymás gondolatait, és más eszelős dolgokat művelünk?>

<Azt szeretném, hogy hagyja megmenteni önmagát és a népét>, felelte Berenice. <Nem azt, hogy boszorkányként megégessen minket.>

Sokkal személyesebb oka is volt arra, hogy kerülje ezt a témát. Ha felhozná, a kormányzó egészen biztosan rákérdezne, Giva miként tanulta meg ezt a technikát, aztán ha Berenice elmondaná az igazságot, azt is be kellene ismernie, hogy azon szkriptorok közé tartozott, akik kifejlesztették, mielőtt még ellopta volna az ellenség – így pedig bizonyos mértékben az ő vétké is az a több száz apró város, amelyet pirossal ábrázoltak az asztalra fektetett térképeken, valamint az a több ezer hontalan Grattiaira falai előtt, akik túléltek a támadást, és azok is, akik nem.

Elég! – utasította magát. *Az előtted álló csatákat vívd meg, ne a réges-régieket.*

– Még ha igazat beszélnek is – mondta Malti –, miért hozták nekem ajándékba ezt a... lámpát? *Tudták*, hogy a fiam ettől szenved?

– Nem – felelte Berenice. – Ezt azért hoztam, hogy figyelmeztessen önt. Hogy elmondjam, mi közeledik, és hogy a többi város miként esett el. És miképp fog a maguk városa is elesni. – Kezét úgy nyomta a térképen burjánzó vörösségre, mintha az nyílt seb lenne. – Először csak egyetlen lámpást vesz majd észre, amely a falainál lebeg. Már ha egyáltalán észreveszi.

– Valószínűleg éjszaka jön majd – tette hozzá Vittorio az asztal túlsó végéről. – Kicsik. Alig látszanak a sötétben.

– Az egyik katonát fogja célba venni – vette át a szót Claudia. – Meglövi valahol: a fején, a kezén, a hátán, nem számít. Élő húsba kell merülnie, hogy a szkriptelés működjön.

– Aztán párosítja azt a katonát, a magáévá teszi, átveszi felette az irányítást, rajta keresztül fog látni – szólalt most meg Diela halkan és szelíden. A sisakja alatt tágra nyílt a szeme. – Hogy megnézzze, milyen védműveik vannak. És hol állomásoznak az emberei.

– Hol erősek – tette hozzá Vittorio. – Hol gyengék. Mit beszélnek, mit terveznek.

– A tökéletes időpontot választja majd a támadásra – szúrta közbe Claudia.

– Aztán az ég megtelik ezekkel – folytatta Berenice, fél lábbal meg-rúgva a lámpást. – Sáskaként rontanak majd a katonáira, mert tudni fogják, hol vannak. Meglövik őket, megy beléjük a lemez, párosítják és a maguk oldalára állítják őket. A katonák megölik a védőket, vagy ki-nyitják a kapukat, esetleg felgyújtják az épületeket, az otthonokat, talán a saját otthonukat is. Bármire képesek lesznek.

– Gazdatesteknek hívjuk őket – mondta halkán Claudia. – Meg kell értenie: miután beléjük kerültek azok a lemezek, ők már nem önmaguk. Többé nem emberek. Nem igazán.

– Valami mással párosultak – magyarázta Berenice. Kép villant az elmé-jébe: egy árnyékos sarokban álló férfi, aki felé fordul; sápadt fény hullik az arcára, felfedve a szemét, az orrát és a száját, amiből vér ömlik... – Valami szörnyűséggel – tette hozzá halkán. – Valamivel, amit nem igazán értünk.

– Nevetséges baromság az egész! – acsarogta egy zsoldosszázados. – Lámpák, amelyek célózni tudnak? Meg löni? Emlékszem, amikor a szkrip-torok megpróbáltak olyan lámpásokat készíteni, amelyek kosárnyi gyü-mölcset szállítottak volna az emberek otthonába, és mindenfelé dinnyék gurultak. Kész ostobaság a gondolat, hogy egy ilyen espringalt használjon.

Claudia megrázta a fejét.

– Nem a lámpások céloznak és lönek, ahogy egy hétköznapi espring-al esetén sem.

– Úgy érti, hogy valaki távolról irányítja őket? – kérdezte a kormány-zó. – Kicsoda?

A givaiak összenéztek.

<Vág az esze, de nincs tisztában a részletekkel>, állapította meg Diela.

<Nincs, valóban nincs>, felelte Berenice. Fennhangon azt felelte:

– Az ellenség által. – Ám amint kimondta, rájött, hogy ez a válasz nem lesz elég.

– A gyalogsága által? – kérdezte Malti. – Akkor miért nem vethetjük be a mesterlövészeinket, hogy kiiktassuk őket? Megállíthatnánk a lám-pákat kezelő embereket, mielőtt még ránk támadnának!

– Nem – rázta meg a fejét Berenice. Elfintorodott, nem igazán tudta, hogyan fogalmazzon. – Nem a gyalogsága által. Mert az ellenség teljes

haderejét, vagyis a gyalogságát, a lámpásait, a hajóit, *mindenét* távolról irányítják. Egyetlen dolog által.

– Egyetlen elme által – pontosított Claudia.

– Egyetlen entitás által – egészítette ki Diela. – Amely számtalan szemem keresztül lát. Számtalan kézen keresztül dolgozik. Rengeteg szereléket kezel az egész kontinensen, egyszerre.

– Egyetlen elme, amely a párosítása által számtalan helyen létezhet egy időben – vette át a szót Vittorio. – Bármiben, amit megszkripteltek. Szerelésekben vagy emberekben.

A kormányzó iszonyodva meredt rájuk.

– Nem – nyögte. – Az lehetetlen.

– Eltűnődött már valaha azon, kegyelmes uram – kezdte Berenice –, hogy lehet, hogy az ellenség ilyen tökéletesen manőverezik? Miként képes szinte azonnali kommunikációra? A rikoltói hogyan találják el a célpon-
tokat, amelyekre a tüzéségének nincs is rálátása? És miért nem vesződik soha azzal, hogy tárgyalásokba kezdjen? Miért nem küld soha követeket, nem jelentkezik be; ön előtt miért nem nevezte meg magát sosem?

Malti a térképre meredt, bőre szinte teljesen színtelenné fakult, bajsza sörtéi reszkettek.

– Nem hangzik emberinek – tette hozzá Berenice –, mert nem is az.

A férfi nagyot nyelt. Hosszú ideig csendben ült, aztán a földön heverő lemezélőlámpásra nézett.

– Nem csak azért jöttek, hogy meggyőzzenek arról, hadd vigyék magukkal a menekülteket, igaz?

– Nem – felelte Berenice. – Azért jöttünk, hogy megkérjük, önök is távozzanak. Ön és az emberei.

– Jöjjenek velünk – tette hozzá Diela. – Egy olyan helyre, ahol biztonságban lehetnek.

– Mert ezzel nem vehetik fel a harcot – vette át a szót Claudia. – Nem lesz elkeseredett küzdelem. Nem lesz ostrom. Nem harsognak majd a kürtök, és a katonák sem rohannak dicsőségesen a csatába.

– A kereskedőházak hadviselése véget ért – jelentette ki Vittorio. – Ez most más.

Berenice szigorú pillantást vetett rá.

– A hadviselés *megváltozott*. Ezért nekünk is változnunk kell. Mindannyiunknak. Önt is beleértve, kegyelmes uram.

A kormányzó egy percig zaklatottan pislogott. Aztán egy kancsóért nyúlt, öntött magának egy pohár bort, és legurította az egésztest.

– Morsini vagyok – szólalt meg lassan. – Úgy nevelték, hogy higgyek benne, az erő és a harc a világ egyetemes nyelve, és az ember a karja erejéből ismerheti meg, mennyit ér. Elképzelhetetlen a gondolat, hogy... meneküljünk és elhagyjam a helyet, ahová vezényeltek. – Berenice néma maradt, figyelte, amint Malti fejében száguldanak a gondolatok. – Hová vinné az embereimet? – kérdezte. – A ködfalaik közé?

A nő bólintott.

– Givába. A helyre, ahová az ellenség egyszer sem merészkedett.

A kormányzó a kezébe temette az arcát.

– Olyan messzire menekülni... Istenem! – Szípgott, majd Berenicére nézett. – Csak árulja el nekem: meg tudja menteni a fiamat?

<Nem mondhatnám, hogy az efféle szarakodás általában jól megy>, jelentette ki Claudia, miközben a lépcsőn ügetett felfelé Berenice mellett.
<De ez... ez jól ment.>

<Lehetséges>, felelte a másik nő.

Elérték az öregtorony falának tetejét. Berenice beárnyékolta a szemét a kezével, és kinézett a tengerre. Irányt vesztettnek érezte magát, a toronyban töltött idő összezavarta.

Hunyorítva körbenézett. *Annyi mindent elveszthettem volna ma*, gondolta, *és most pont egy óriási harci gályát kell elvesztenem*.

<Aggódnunk kellene a fiú miatt?>, kérdezte Diela. <Aki a gazdatest.>

<Miért ne aggódnánk?>, felelt Vittorio. <Mármost, látott minket a kölyök szemén keresztül? Figyelt minket?>

<Azonnal purgálnunk kell a fiút>, jelentette ki nyersen Claudia. <Nem tudom, miért nem tettük meg ott, rögtön.>

<Mert az az első, hogy kijuttatjuk innen ezeket az embereket>, válaszolta Berenice. Még mindig hunyorogva fürkészte a tengert. *<És szerintem beletelik majd egy kis időbe, amíg meggyőzzük Maltit, hogy engedje megmenteni a fiút.>*

<Miért kellene győzködni?>, csodálkozott Diela.

<Gyanítom, azért, mert a megoldáshoz le kell szűrni egy rühes késsel>, felelte Vittorio. *<Ahhoz pedig azért kitartó diplomáciára van szükség.>*

<Pontosan>, válaszolta Berenice.

<Vagy úgy>, szólalt meg szerényen Diela. *<Már értem.>*

Kellemtlen csend állt be, mert erről a témáról egyikük sem kívánt beszélgetni.

Berenice csapatának minden tagjának fejében apró, szkriptelt lemez rejlett, amely összepárosította az elméjét a többiekével. Ez különösen hatékonyra tette őket: olyan osztaggá, amely teljes összhangban működött, és amelynek a tagjai mindig pontosan tudták egymás helyzetét, képességeit és gyengeségeit.

Ám ha az ellenségük – az a valami, ami Tevannénak nevezte magát – valaha is elfogná egyiküket, és úgy uralkodna felette, mint a kormányzó fián, akkor a saját szkriptjeik miatt befolyást szerezne az osztag többi tagja felett is, hiszen mind kapcsolatban állnak. Vagyis nem engedhetik meg maguknak, hogy aktív kapcsolattal fogják el őket.

A purgálóbot lett a megoldás. Működését tekintve apró, szkriptelt penge volt, amit az ember magába szúrt, aztán elpattintott. A penge parancsai arra kényszerítik a testet, hogy utasítson el minden más szkriptet, amit valaha is érvényesíteni akarnak rá – beleértve azokat is, amelyek lehetővé teszik Berenice és a csapata számára, hogy egyként gondolkodjanak és érezzenek. A hatás visszafordíthatatlan, de jobb végleg elpusztulni, mint Tevanne markába kerülni és kárhozatra ítélni a többieket.

Berenice végre meglátta a távolban a *Kulcsbárkát*.

<Miután elküldjük a jelet Sanciának>, mondta, *<beszélék a kormányzóval. Remélhetőleg volt ideje megemléstzeni mindazt, amit Tevannéról hallott, és hagyja megpurgálni a fiát. Kezdjük neki>* nyújtotta a kezét Claudiának, aki belenyúlt a mellvértje oldalába, és elővett egy fekete

dobozt, amelynek alapja nagyjából háromszor három centiméter, magassága úgy tíz centiméter lehetett, egyik oldalában apró üvegponttal.

<És remélhetőleg elég gyorsak leszünk>, bizakodott Claudia, *<mielőtt Tevanne a gazdatest által tovább kémkedne utánunk. Igaz?>*

Berenice átvette a dobozt, és a tenger felé fordítva a falra helyezte, majd elcsúsztatta a tetejét, felfedve benne az üveglencsét.

<Remélhetőleg igen.>

<Nem lenne rá képes, ugye?>, kérdezte Diela. *<A párosítás proximális hatás. A párosított dolgoknak közel kell lenniük egymáshoz, hogy a hatás érvényesüljön. Talán a fiút odabent... deaktiválták. Passzívvá vált. Amíg az ellenség újra a közelbe nem ér.>*

<De tudnánk-e egyáltalán arról, ha az ellenség a közelben lenne?>, töprengett Vittorio.

<Nem ezek a megfelelő kérdések>, jelentette ki Berenice. Átlesett a doboz tetején lévő kis lencsén, és megbizonyosodott róla, hogy a távoli hajót vette célba. Aztán felnézett a körülötte állókra. *<A helyes kérdés az, hogy ha az ellenség közel van, és ha mindez csapda, akkor még mindig megéri-e majd megmenteni azt a több ezer embert odakint.>*

A csapata szorongva összenézett, de aztán bólintott.

<Igen>, tette hozzá Berenice. *<Egyetértek.>* Felnézett a napra, majd úgy igazította a doboz tetejében lévő lencsét, hogy befogják a fényét. *<De... azért folytassuk, és feltételezzük, hogy ez csapda.>*

<Miféle csapda?>, tudakolta Claudia.

<Nem tudom. Korábban abból indultunk ki, hogy Tevanne a szokásos stratégiáját használta: egy város fölé húzódik, elfoglalja, átalakítja a haderejét, majd rátér a következőre. De most...>

<Most úgy gondolja, át fogja ugrani a köztes városokat>, vélte Diela. *<És egyenesen ide jön majd, amilyen gyorsan csak tud.>*

<Ha volt valami abban a szempárban, amely látott minket, akkor igen. Kétségem sincs afelől, hogy Tevanne örömmel megölne engem. Vagy Sanciát. És tisztában van vele, hogy ahol én ott vagyok...>

<Sancia is a közelben lesz, tehát Klef is>, fejezte be helyette halkan Claudia.

<Pontosan.>

Berenice elfordított egy kis kapcsolót az apró dobozka tetején, beindítva a szkripteket. Nem érzékelt látható változást, ám tudta, hogy a dobozka most összegyűjti fentről a napfényt, és kisugározza a tengerre, de nagyon más színben – azt pedig csak egyetlen teremtmény képes érzékelni.

<Így, ni>, mondta. <Jeladás folyamatban.> Ismét elővette a látcsövét, és a távoli hajóra irányította. <Remélem, hamarosan fogadja. Ha Tevanne jelen volt abban a gazdatestben, és látott engem, akkor legfeljebb két napunk van kimenekíteni több ezer ártatlan embert. Nincs vesztegetni való időnk.>

Figyelte a láthatáron a porszemnyi hajót, várva, hogy elmozduljon.

<Amikor eljön>, szólalt meg halkán Claudia, <biztosan küld majd nekrolámpást, igaz?>

Berenice érezte, hogy a csapatán végigfut a félelem hűvös borzongása. Ő maga is megremegett, és ösztönösen az északi, üres égboltra pillantott, mintha arra számított volna, hogy ott lát egyet lebegni a felhők között.

<Igen>, felelte. <Mindenképpen.>

<A bebaszott pokolba>, motyogta Vittorio.

<Észrevettem, hogy azokat nem említetted a kormányzónak>, jegyezte meg Claudia.

<Azt akartam, hogy hagyja, hadd segítsünk>, felelte Berenice. A látcsövön keresztül ismét rápillantott a gályára a láthatáron. <Nem azt, hogy teljes kétségbeesésbe süppedjen.>

A horizonton megmoccant az apró pont, aztán nagyon lassan megfordult.

<Mozgás>, jelentette ki Berenice. <Kezdhetjük.> Leengedte a látcsövét, és visszaügetett a lépcsősoron. <Claudia, gyere velem, mi kipurgáljuk a fiút. Ti ketten vegyétek magatokhoz a fegyvereiteket az öregtorony kapujából, aztán szedjétek össze a parton elrejtett fegyverzetet. Hozzátok a legkülső falakhoz. Beszélék a kormányzóval, hogy felállíthassuk a védelmet.>

<Nem azt mondtad, Tevanne csak két nap múlva ér ide?>, tudakolta meglepetten Diela. <Miért állítanánk fel előbb az ostrom elleni védelmet?>

<Giva hogy maradt meg ilyen sokáig, Diela?>, kérdezte a türelmes tanító hangján Berenice.

<Ööö... mert gondolkodunk, megértünk, szükség esetén áldozatot is hozunk, és egymásnak adjunk a napjainkat és óráinkat?>, felelte kérdő hangsúllyal a fiatal nő.

<Ó! Nos, igen, ez is igaz.> Berenice felvette a sisakját, és gondosan meghúzta. <De azért is, mert átkozottul üldözési mániásak vagyunk. Most pedig indulás!>

A gálya sötét, félhomályos belsejében Sancia kinyitotta a szemét.

Hallgatta a hajó nyikorgását és nyögését, a víz csöpögését. Minden remegett körülötte: a padló, a falak, az ajtók – valamennyi reszketett, míg a hajó a Durazzo vizét szelte.

Sancia pislogott, megpróbált visszaemlékezni, hol van és mit keres itt.

Egykor átosontam egy efféle hajón, gondolta, és benne találtam a szunynyadó ördögöt.

A jobb oldali kamrára fordította a tekintetét: rendkívüli, acélból és üvegből készült buborék lebegett a hajó gyomrában, benne egy nagy, bonyolult, mozgó szerkezettel, amely úgy festett, akár egy oszlopnyi, oldalára fordított, hatalmas érme.

Egy szótár volt, olyan készülék, amely érvekkel képes rávenni a valóságot, hogy ellentmondjon önmagának – az egyetlen dolog, amely a vízen tartotta ezt a hatalmas hajót.

Ám most itt vagyok, gondolta a nő, míg odakint ébren van egy ördög, és felfalja a világot.

Sancia felállt, és az üvegfal felé indult. Odabent finom aranykulcs állt ki a kis gépezetből, amelyet a szótár oldalához tapasztottak.

A nő megérintette a nyakában, zsinegen lógó apró, párosított lemezt. Hang szólalt meg az elméjében, szavai ravaszak és dallamosak:

<Minden rendben, kölyök?>

<Igen, Klef>, felelte a nő. <Csak várakozom. Ami se nem nehéz, se nem izgalmas, legalábbis ahhoz képest, amit te csinálsz.>

<Én csupán a vízen tologatom ezt a nagy, ostoba szargalacsint>, felelte Klef hangja. <Kiakasztok pár disznódelfint. Meg pár sirályt. Uhh... rohadékok! Folyton leszarnak. Érzem!>

<Grattiara felől semmi jel?>

<Még semmi. Remélem, Ber remekül szórakozik. Talán megkínálják teával vagy olyan ízletes kis süttikkel, amelyeket erre felé készítettek régebben.>

<Mit számít neked, hogy finom-e a süti vagy sem?>, kérdezte a nő.

<Hé, azért egy kulcsnak is lehetnek álmai!>

Sancia még egy kicsit tartotta a kezében a lemezt. Habár ösvény-lemeznek hívták – a kifejezés már-már misztikus hatalmat sugallt –, valószínűleg ez számított a hajó legegyszerűbb szkriptelt szerelékének. Alig volt több egy darab hőálló acélnál, amelyet párosítottak egy másikkal, ami mellett most épp Klef helyezkedett el a szótárban.

Sancia általában csak akkor hallotta Klef hangját, amikor hozzáért, ám mivel most az ösvénylemez párját érintette – amely azt hitte, hogy egyszerre ér Klefhez és Sanciához –, távolról is hallotta őt mint holmi testetlen hangot a fejében.

Egy lánc szemei, gondolta szórakozottan, egyik végétől a másikig, kapcsolatban...

A sötétben állva elképzelte, hogy Berenice és a csapata vajon mit csinálhat éppen: beszélnek a kormányzóval, szenvedélyesen érvelnek... Vagy talán elárulták őket – a Morsinik mindig is ostoba szemétládák voltak –, és azért harcolnak, hogy belülről vegyék át az erőd feletti irányítást.

Végő soron, gondolta, Grattiara elfoglalása nem lehet nehezebb, mint a többi baromság, amit műveltünk.

Rettentően fájtak a csontjai. Rettentően utálta, hogy a hajó sötétjében rekedt.

<Hé, én is örülök, hogy itt vagyok veled, kölyök>, mondta Klef.

<Hm? Jaj, ne haragudj.> Sancia gyakran elfelejtette, hogy Klef sokkal tehetségesebben tud utat nyitni más emberek elméjébe, mint egy közönséges ember. Habár az érzései mások számára általában kiismerhetetlenek maradtak, Klef anélkül is érzékelte mások gondolatait és érzelmeit, hogy azok tudtak volna róla.

Sancia rámeredt.

<Rohadtul jól tudod, hogy nem veled van bajom.>

<Persze, tudom.>

<A rakományod vagyok. Egyszerűen... olyasmi vagyok, amit körbe-körbe hurcolsz, és védelmezel, míg a valódi veszély valahol máshol van.>

<Tudod, hogy ezzel pontosan leírtad kettőnk kapcsolatát, ugye?>, kérdezte Klef. *<Egy éven át lógtam a nyakadban. Neked legalább mindig voltak végtagjaid meg hát... nemi szerveid és hasonlók.>*

Sancia elvigyorodott.

<Jó, ez igaz. Élvezem, hogy nekem ez mind kijut.> Lehervadt a mosolya. *<Csak hát azt gondoltam, hogy ha egy szkriptelőháborúban fogok harcolni, akkor...>*

<Akkor ténylegesen harcolsz majd.>

<Egen.>

Érezte, hogy a háta mögött egyre nő valamiféle jelenlét – Polina érkezett az egyik alsó fedélzetről. Sancia odafordulva látta, ahogy előbukkan; erős vonású, szigorú arca volt, és állandóan összehúzta a szemét.

<Szevasz, Pol!>, köszöntötte Klef. *<Hogy telt az út? Az egyik felcserre, akit hoztál, egészen rájött odalent a tengeribetegség. Nem bánnám, ha nem okádná folyton össze a fa...>*

– Pofa be, kulcs! – förmedt rá Polina. Sancia tudta, mennyire utálja hallani Klef hangját, amire csak azért lehetett képes, mert saját párosítólemezzel rendelkezett, amely hozzákapcsolta Sanciához. Vagyis amikor Klef Sanciához szólt, azt Polina is hallotta.

Még több szem, gondolta Sancia. És sokkal-sokkal hosszabb lánc...

Polina erőlesen biccentett a másik nőnek.

– Mennyi idő telt el?

<Tudod, hogy nem kell a közelembbe jönnöd, hogy beszélj hozzám, ugye?>, kérdezte Sancia. *<Valójában ez a gondolatok párosításának a lényege.>*

– Tisztában vagyok veled – jelentette ki Polina. – Ettől függetlenül inkább szeretnék látni és rendes, emberi kommunikációt folytatni veled, hogy biztosan ember is maradjak.